

דם דם דא-דם.

מאת

רועי מליח רשף

דמויות

נעמה – ילדה מעוותת

חנה – אימא

שמואל – אבא

עוז שפירא – כוכב קולנוע

סלון ביתם של משפחת אבן חן. מול מראה עומדת נעמה, גופה מעוות, לבושה שמלת כלה. חנה עומדת מאחוריה ומביטה איתה במראה.

חנה:	מי הילדה הכי יפה של אימא?
נעמה:	אימא די.
חנה:	לא לא, לא. אני רוצה לדעת מי הילדה הכי יפה של אימא.
נעמה:	נו אימא זה מביך אותי.
חנה:	אז זה מביך אותך אז מה? אסור לי להתרגש? מותר. כי לא כל יום הבת הקטנה שלי מתחתנת נכון? איך גדלת כל כך מהר?
נעמה:	אימא, נו! את מלכלכת את השמלה.
חנה:	אוי סליחה, סליחה, סליחה. לא התכוונתי.
נעמה:	נו עכשיו הרטבת אותה.
חנה:	לא, זה יבש.
נעמה:	עשית לי כתם על הכתף.
חנה:	זה שום דבר.

נעמה: אני רוצה שהכול יהיה מושלם!
 חנה: זו תהיה חתונה מושלמת.
 נעמה: את מבטיחה?
 חנה: אבא שלך ואני קרענו את התחת בשביל היום הזה.
 נעמה: אני אוהבת אותך אימא.
 חנה: אהובה שלי.
נשמעת צרחה אדירה.
 חנה: אני חושבת שאבא שלך מגיע. קדימה לחדר.
 נעמה: אבל אני רוצה לראות אותו.
 חנה: את לא רואה אותו ולא נעליים. זה מביא מזל רע לנישואים אם החתן רואה את הכלה לפני הטקס.
 נעמה: אימא.
 חנה: קדימה, צ'ופ-צ'ופ לחדר.
נעמה יוצאת. שמואל גורר אחריו את עוז מגואל בדם לבוש בבגדי חתן.
 חנה: מה זה?
 שמואל: אגוז קשה.
 חנה: מה?
 שמואל: אגוז - קשה. את נהיית חירשת?
 חנה: תראה אותו.
 שמואל: הוא לא שיתף פעולה.
 חנה: כל הטוקסידו שלו מלוכלך מדם.
 שמואל: אני לא שולט בדם.
 חנה: אבל ביקשתי ממך לא על הטוקסידו.
 שמואל: דם נשפך חנה.
 חנה: כן, אבל יכולת להשתמש במגבת.

- שמואל: אני לא שולט לאן הוא נשפך.
- חנה: אני אשמה שאני רוצה שהילדה שלנו תהיה מאושרת?
- שמואל: את מפנקת אותה יותר מדי, את יודעת.
- חנה: אני לא.
- שמואל: אז יש לו קצת דם על הטוקסידו. זה לא מה שיהרוס את החתונה, נכון?
- חנה: נכון.
- שמואל: אני באמת עושה בשבילה הכול.
- חנה: והיא יודעת את זה.
- שמואל: (ניגש לחבק אותה) די... די..., הדבר האחרון שאני רוצה זה שנריב בחתונה של הבת שלנו.
- עוז: (גונח) אההה....
- שמואל: נו תראו מי מתעורר... איך אתה מרגיש, אמיגו?
- עוז רואה את שמואל וחנה ונבהל*
- עוז: לא, לא, לא. אל תפגע בי עוד, אל תפגע בי בבקשה.
- חנה: חשבתי שדיברת איתו.
- עוז: אני מבטיח, תשחררו אותי, ואני לא אספר כלום לאף אחד...
- חנה: שמואל, מה זה צריך להיות?
- שמואל נאנח. הוא הולך ותופס את אחת האצבעות של עוז*
- שמואל: אנחנו דיברנו על זה, לא?
- עוז: לא, לא, לא, בבקשה לא!
- שמואל: ואתה אמרת כן.
- עוז: כן, כן, כן, זה נכון...
- שמואל: ועכשיו אתה מקבל רגליים קרות.
- עוז: לא. לא.
- חנה: תזהר על הטוקסידו.

- עוז: אני מתחנן...
- שמואל: אני רוצה שתבין משהו, חתיכת זבל. בחדר השני יש ילדה שמחכה ליום הזה מהרגע שהיא נולדה אתה מבין? ואני לא אתן לשום דבר להרוס לה את היום הזה. אז שלא תאלץ אותי להוציא שוב את המקדחה, ברור? עכשיו תעמוד על הרגליים שלך ותהיה גבר. זה יום החתונה שלך לעזאזל.
- חנה: שמואל, תעזוב את הילד, בקצב הזה לא יהיה לנעמה עם מי להתחתן.
- נעמה: (מהחדר השני) נו אימא מה קורה?
- חנה: מחכים לאורחים.
- נעמה: מתי הם באים?
- חנה: הם אמורים להיות בדלת כל רגע. (צועקת) דינג דונג. הו! אני באה! שמואל, האורחים, האורחים.
- חנה יוצאת. שמואל מסדר את עוז.
- שמואל: חסר לך שאתה לא נחמד לאורחים. תחיך.
- עוז מחייך בקושי.
- שמואל: יופי.
- חנה נכנסת מדברת לאוויר.
- חנה: בואו, כנסו, כנסו. אני כל שמחה שבאתם. גברת לוביצקי... ניסים... לאה, (לגבי השמלה שלה) או, וואו תודה, תודה, עיצוב אישי, בשיא הרצינות, בד, חוט ומחט. זה כל הסיפור.
- שמואל: (לוחץ יד לאוויר) נעים מאוד. נעים מאוד.
- שמואל: תגיד שלום
- עוז: למי?
- חנה: עוז... לא יפה... תגיד שלום לאורחים... הוא עוד קצת בהלם מעצם זה שהוא מתחתן היום... כן, כן אתם יודעים איך זה צעירים... (לעוז) תלחץ את היד לאברהם ומרגי, עוז. (לוחשת) כן! כן! זה עוז שפירא הוא ולא אחר. לנעמה מגיע הטוב ביותר. (לעוז) היא רוצה ממך חתימה אחר כך לבת שלה, אל תאכזב...
- שמואל: חנה?

חנה: מה?

שמואל: הרב הגיע.

חנה: כן, כן...

שמואל: (לאוויר) שלום כבוד הרב. (לחנה) חנה, לא לבכות עכשיו.

חנה: הבת שלנו מתחנת שמואל... הבת שלנו מתחנת.

נעמה: אימא מה קורה?

חנה: מתחילים מתוקה שלי! מתחילים!

שמואל: (לעוז) תעמוד פה.

חנה: גבירותי ורבותי, אורחים נכבדים, אני מתרגשת שכולכם הגעתם לכאן. מי היה מאמין שעשרים שנה יחלפו כל כך מהר...

שמואל: חנה. קדימה.

נעמה: נו אימא!

חנה: רגע אני מביאה את המצלמה.

שמואל מזנק לעבר החדר. מוזיקת חתונה נשמעת. שמואל מלווה את נעמה לבמה.

חנה: הבת הקטנה שלי.

נעמה: (מבחינה בעוז) יו! אני מתה. זה באמת אתה. אני יכולה לגעת בו?

חנה: תזהרי מהדם מתוקה, אין לנו עוד שמלה.

נעמה מתקרבת ונוגעת בעוז.

שמואל: אל תזוז.

נעמה: היי... אני נעמה... למה הוא לא אומר כלום? אבא, אתה הזרקת לו אקונומיקה למיתרי הקול?

שמואל: תגיד משהו מטומטם!

עוז: תשחררי אותי... אני מתחנן...

נעמה: אההה!!! אני לא מאמינה עוז שפירא דיבר אלי. אתה יודע שאני המעריצה מספר אחת שלך!

- חנה: אחרי שנסיים נעמה תיקח אותך לחדר שלה ותראה לך את כל התמונות שלך על הקיר שלה.
- נעמה: אפשר עכשיו?
- שמואל: את לא מעלה גבר לחדר שלך עד שאת לא נשואה מתוקה.
- חנה: גם אני ואבא שלך חיכינו עד ליום שבו התחתנו.
- נעמה: אז קדימה אני לא יכולה לחכות.
- עוז: בבקשה...
- שמואל: שקט! כבוד הרב אנחנו מוכנים
- שמואל: חנה תעמדי לידה.
- (שמואל שם על עצמו כיפה)
- חנה: (לשמואל) כבוד הרב...
- שמואל: (משנה את קולו) איפה זוג האוהבים.
- נעמה: כאן כבוד הרב.
- שמואל: יופי... יופי... אוח, האהבה שניצתת בעיני האוהבים מחממת את ליבי.
- חנה: זה כל כך מרגש.
- שמואל: אורחים נכבדים, התכנסנו כאן היום כדי להביא בברית נישואים מקודשת את שני הצעירים האלה...
- נעמה: אבא, אפשר יותר מהר?
- חנה: כמו בפסח, שמואל, כמו בפסח.
- שמואל: אוקי... איפה היין?
- חנה: הנה.
- מגישה לו כוס יין.
- שמואל: עכשיו תשקה האם את הבת...
- חנה משקה את נעמה. בינתיים שמואל ממשיך.
- שמואל: היין הזה, גבירותיי ורבותי מסמל את החיבור האלמותי של שתי נפשות קדושות אלו. ברוך אתה אֲדֹנָי-אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן

כולם אומרים " אמן" מסתכלים על עוז.

- עוז: (בקושי) אמן.
נעמה: תזהרי על השמלה.
חנה: נזהרת, נזהרת.
שמואל: טעימה קטנה, שיישאר משהו לחתן. ועכשיו החתן ישתה מן המשקה.

חנה מגישה את המשקה לעוז. עוז לוקח את המשקה ולוגם את כולו בבת אחת.

שמואל: ברוך אתה אֲדֹנָי אֱ-לֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִנָּנוּ עַל הָעֲרִיזוֹת, וְאָסַר לָנוּ אֶת הָאָרוּסוֹת...

נעמה: תגיע כבר לסוף. אני רוצה להגיע לנשיקה.

שמואל: יש סדר טבעי. ברכות, טבעת, כוס ואז נשיקה.

נעמה: אז, קדימה, איפה הטבעת?

חנה: תשחרר, הילדה רוצה להתקדם, אז תתקדם.

שמואל: חשבתי שהחלטנו על ...

חנה: פסח, שמואל, פסח.

נעמה: אני רוצה להגיע לנשיקה.

שמואל: בסדר, בסדר... איפה הטבעת?

חנה: (מגישה לו את הטבעת.) הנה.

שמואל: (לעוז) תחזיק ותחזור אחרי... ברוך אתה אדוני...

עוז: אני לא יכול...

שמואל: אמרתי תחזור אחרי... ברוך אתה אדוני...

עוז: אני לא יכול לעשות את זה.

שמואל: אני מוציא את המקדחה.

נעמה: רגע אבא. רגע. (לעוז.) אתה לא רוצה להתחתן איתי?

חנה: נעמה...

נעמה: אתה לא רוצה?

- עוז: ...לא. לא... אני מצטער. (פאזזה) יש לי כבר מישהי בחיים.
- נעמה: ואותה אתה אוהב?
- עוז: כן.
- נעמה: ואותי אתה לא אוהב?
- עוז: אני לא מכיר אותך. אני לא יודע מי את. אני...
- נעמה: ששש... (שמה אצבע על פיו) אני מבינה.
(פאזזה)
- נעמה: אבא?
- שמואל: כן?
- נעמה: אני חשבתי על זה לעומק.
- שמואל: כן.
- נעמה: ואני חושב שאני מוכנה להשתמש במקדחה.
- עוז: מה?
- שמואל: את בטוחה?
- חנה: מקדחה זה לא צעצוע, בובי.
- נעמה: אני כבר גדולה, ואבא הבטיח לי שפעם אחת הוא ייתן לי לעשות את זה.
- חנה: שמואל!
- שמואל: מה את רוצה! דיברנו שהילדה צריכה להיות עצמאית, אי אפשר לגונן עליה כל הזמן.
- חנה: אני לא מגוננת עליה.
- שמואל: (נותן לה את המקדחה) את יודעת איפה ללחוץ?
- נעמה: כן.
- שמואל לופת את הראש של עוז.
- עוז: לא, לא, אני מתחנן אני מתחנן!

שמואל: עכשיו את צריכה לעשות את זה בעדינות, במרכז המצח רק עד שאת עוברת את הגולגולת, ברור? אנחנו לא רוצים שתהרגי אותו. והחור צריך להיות מספיק גדול כדי שנוכל אחר כך למזוג את המים הרותחים. (לעוז) אתה יודע, עוז, מה קורה לאדם אחרי שמרתיחים לו את המוח. הוא מפסיק להתנגד. זה מה שהיו עושים לעבדים ברומא שניסו לברוח. מה שאומר שנעמה שלנו תוכל לעשות בך מה שהיא רוצה. (לנעמה) זה ישמח אותך מתוקה, נכון?

נעמה: מאוד.

שמואל לופת בחזקה את ראשו של עוז. נעמה מכוונת את המקדחה וצועדת אליו באיטיות. כשהיא מפעילה את המקדחה.

עוז: את לא חייבת לעשות את זה, את לא חייבת.

שמואל: ריכוז, נעמה.

עוז: את לא חייבת, את לא חייבת לשחק את המשחק המעוות הזה... נעמה תקשיבי לי... מגיעה לך אהבה אמיתית... מגיעה לך אהבה אמיתית...

חנה: מתוקה אל תתייחסי למה שהוא אומר, תתמקדי

עוז: בכל אחד מאיתנו יש משהו יפה, בכל אחד אחד מאיתנו... גם בך, גם בך יש משהו יפה...

נעמה: בי?

שמואל: נעמה, קדימה.

נעמה: רגע. רגע...

שמואל: נעמה!

נעמה: לא. אני רוצה לשמוע מה שיש לו להגיד. אבא, תשחרר אותו.

חנה: נעמה...

נעמה: אמרתי תשחרר אותו.

שמואל משחרר את עוז

נעמה: מה אמרת?

עוז: גם בך יש משהו יפה...

נעמה: אתה חושב?

עוז: אני בטוח בזה. בכל אחד מאיתנו יש משהו יפה. משהו בפנים. וגם בכך יש. ומגיע לך שמישהו יראה את זה באמת, לא ככה. לא בעינינו. בלי כל העמדות הפנים הלאה... חתונה אמיתית, עם אורחים אמיתיים. עם רב אמיתי. עם מישהו... מישהו שירצה אותך, שבחר בכך... שבאמת יאהב אותך.. כמו מי שאת.

נעמה: כמו מי שאני...?

עוז: כן...

נעמה: אני רוצה... אני רוצה...

עוז: אני יכול לתת לך את זה...

שמואל: אתה תסתום את הפה שלך!

נעמה: אל תתקרבו אליו!

חנה: נעמה.

נעמה: נעמה! נעמה! כל הזמן נעמה! הוא אמר שיש בי משהו יפה!

חנה: אנחנו אומרים לך את זה כל יום.

נעמה: אתם ההורים שלי, הוא לא.

שמואל: מתוקה, בן אדם יגיד הכול כשמכוונת אליו מקדחה לראש. את לא באמת חושבת שהוא מתכוון לזה, נכון?

חנה: שמואל!?

שמואל: מה?

(פאזה)

נעמה: ידעתי. ידעתי... בתוכי, תמיד ידעתי...

שמואל: מה?

נעמה: אתה לא חושב שאני יפה.

חנה: לא, לא, מתוקה, הוא לא התכוון לזה ככה

נעמה: אתה לא חושב שמישהו בעולם הזה יכול למצוא בי משהו יפה.

שמואל: אני לא אמרתי את זה.

נעמה: זה מה ששניכם חושבים!

חנה: לא! לא! אנחנו עושים הכול למענך, מתוקה שלי.

נעמה: *(מכוונת אליהם את המקדחה)* אל תתקרבו אלי.

חנה: נעמה!

שמואל: את החיים שלי נתתי לך! כל מה שרצית נתנו לך! ועכשיו ככה את מחזירה לנו? זאת התודה שאנחנו מקבלים ממך?

חנה: העולם בחוץ, מסוכן בובי, אנחנו רק רוצים שלא תיפגע.

נעמה: אני לא צריכה את הגנה שלכם, אתם אולי לא רואים את זה אבל אני כבר ילדה גדולה.

שמואל: את לא רואה שהוא עושה את זה רק כדי לברוח?!

עוז: זה לא נכון! זה לא נכון!

חנה: נעמה, אל תעשי את זה...

עוז: נעמה. נעמה. תסתכלי עלי. אל תקשיבי להם. אני מאמין... אני מאמין שאם אנחנו נצא מהדלת הזאת ביחד, את ואני, אני אעזור לך. אני אקח אותך איתי, נבלה ביחד, נלמד להכיר, אני אקח אותך לפגוש את החברים שלי. אני מבטיח לך. כל מקום את ואני, ניתן לצלמים לצלם אותנו, ניתן להם לכתוב במדור הרכילות שאנחנו ביחד. וגם... גם אם זה לא יילך בינינו, אנשים יסתכלו עלייך כמי שהייתה בת הזוג של עוז שפירא. את מבינה את ההשלכות של זה?

שמואל: אל תעשי את הטעות הזאת.

חנה: אני לא אדע מה לעשות עם עצמי אם תעזבי אותנו.

נעמה מסתכלת על ההורים שלה ומסתכלת על עוז. פאזזה.

עוז: נעמה... הרגשת פעם נשיקה... אמיתית?

נעמה: נשיקה אמיתית?

עוז: תני לי להוכיח לך שאני לא משקר. אי אפשר לזייף. נשיקה אמיתית... נעמה, את רוצה אחת כזאת?

נעמה: כן... כן...

עוז: בייבי, אני כאן בשבילך, באש ובמים, אני כאן בשבילך.

נעמה: (נמסה) זה המשפט מהסרט האחרון שלך.

עוז: ואת זוכרת מה היא עונה לי?

נעמה: אני שלך... קח אותי... אני שלך...

נעמה נופלת על עוז שמנשק אותה נשיקה מהסרטים. נעמה מתמסרת. היד עם המקדחה נשמטת, עוז במן הנשיקה שולח את ידו ולוקח את המקדחה, מתנתק ומאיים לקדוח בראשה של נעמה.

נעמה: מה אתה עושה?

עוז: מה נראה לך שאני עושה! הא-הא! נראה אתכם עכשיו בני זונות.

חנה: לא!

עוז: תתרחקו! תתרחקו!

נעמה: אימא, אימא!

שמואל: אתה תעזוב את הבת שלי אתה מבין!

עוז: אני עוז שפירא מאדר פאקס! עוז שפירא! יו דונט פאק וויט עוז שפירא! אל תזוזו או שאני מחורר לה את המוח!

נעמה: אבא!

שמואל: אמרתי לך בובי, אמרתי לך!

חנה: תעזוב את הבת שלי!

נעמה: אבל אתה נישקת אותי. אמרת שאי אפשר לזייף נשיקה.

עוז: בובה, אני שחקן, ולא רק שחקן, בן זונה של שחקן. לזייף נשיקות זאת ההתמחות שלי. אני מצפה מהמעריצה מספר אחת שלי לדעת את זה. או שאולי את לא המעריצה מספר אחת שלי?

נעמה: אני... אני...

עוז: מה? מה? אוי... חשבת שאני מתכוון למה שאמרתי. כזאת מסכנה... נראה לך שבאמת אני אתן למדורי הרכילות לצלם אותי אתך? אני מעדיף למות מאשר שיצלמו אותי עם נכה מעוותת כמוך. גועל נפש. לא פלא שההורים שלך לא מוציאים אותך החוצה מהבית.

חנה: אתה לא תדבר אליה ככה.

עוז: אני אדבר אליה איך שאני פאקינג ארצה. חתיכת מטורפים! אני הולך לקרוא למשטרה ואז אני אדאג אישית שישרפו אתכם בחיים! יו דונט מס וויט עוז שפירא, אתם מבינים!! איי אמ דה קינג אופ דה וורלד! מה, אבאלה, מרגיש חסר אונים...? אבאלה שלנו פה לא יכול לעשות כלום לכדי להגן על המפלצת הקטנה שלו...

נעמה: הוא אולי לא... אבל אני כן!

נעמה דורכת לו על הרגל בעוצמה.

חנה: נעמה!

נעמה: אני לא מפלצת! אני לא מפלצת!

היא נותנת לו סדרה של חבטות. עוז נופל על הרצפה. נעמה מתיישבת עליו. וקודחת לו בראש. הוא מפרפר ומת. דממה.

שמואל: אמרתי לך לא לקדוח עמוק מדי.

נעמה מתרוממת מהגופה של עוז. פאזה.

נעמה: הוא צודק...

חנה: לא הוא לא.

נעמה: אני מפלצת.

שמואל: את לא מפלצת.

נעמה: אתם חושבים את זה בעצמכם!

חנה: ממי שלי, מה פתאום! את הילדה הכי יפה בעולם.

נעמה: כן? אז למה אף אחד לא אוהב אותי? למה אף אחד לא רוצה להתחתן איתי?

שמואל: זה לוקח זמן, מתוקה שלי.

נעמה: זה לא פייר... (בוכה)

חנה ושמואל מחבקים אותה.

חנה: די... די... ששש...

שמואל: את יודעת, אולי אנחנו עשינו טעות.

חנה: כן, כן. אנחנו עשינו טעות. לא היינו צריכים למהר.

שמואל: נכון... את יודעת מה שהוא אמר הוא צודק, את צריכה למצוא מישהו שיראה את היופי שלך, גם את הפנימי וגם את החיצוני.

חנה: נכון תצאו לדייט, תדברו תכירו, דבר יוביל לדבר ובסוף נגיע לחתונה...

נעמה: כן?

חנה: ברור, ברור.

נעמה: אבל איפה אני אמצא מישהו כזה?

שמואל: אני אדאג לזה באופן אישי. את מי היית רוצה להכיר?

נעמה: את אביב שכטר!

שמואל: עלי. (מרים את המקדחה).

חנה: וצריך להזדרז.

נעמה: מה?

חנה: אם את חושבת שאני אתן לבת שלי לצאת לדייט עם חלקי מוח דבוקים לרצפה, את טועה ובגדול. לבת שלי, מגיע את הטוב ביותר. קדימה, אני לספונג'ה.

שמואל: ואני אפטר מהגופה... מזל שלא זרקתי את מטחנת הבשר. הכלבים הולכים להיות לחגוג הלילה.

פונים לצאת.

נעמה: אמא, אבא?

שמואל: כן?

חנה: כן?

נעמה: אני אוהבת אתכם. אני באמת באמת אוהבת אתכם.

חנה: הכול... הכול בשביל הילדה היפה שלנו.

המשפחה מתחבקת.

סוף.